

Promisiunea

Mă aflu în prima mea călătorie, așa povestește un evanghelist, și munca mea era nouă pentru mine. Îmi amintesc foarte bine cu ce îmbrăcăminte ciudată am pășit atunci în fața mulțimii. Niciun om n-ar fi bănuț în mine un predicator. Cu pantalonii mei mari și învechiți, făcuți dintr-o stofă aspră, cu jacheta împodobită cu nasturi mari, arătam mai degrabă ca o calfă hoinară de meșteșugar, decât ca un predicator. Aspectul Meu nu se potrivea deloc cu o apariție publică, dar în lăuntru meu era curaj și dragoste pentru Mântuitorul. Iar aceasta chiar valorează ceva, nu-i așa?

Ca prim câmp de activitate am ales un oraș de mărime medie, cu o populație cu mulți muncitori. Era o seară splendidă de vară când mi-am început activitatea. Totuși, aproape că mi-a pierit curajul când am ajuns la piața unde voiam să-mi țin cuvântarea. Ca tânăr îți propui multe și îți imaginezi cum trebuie să meargă totul; dar dacă apoi este vorba să lași fapta să urmeze hotărârii, când zărești fețele indifferente ale oamenilor din jurul tău și vezi privirile lor întrebătoare sau chiar batjocoritoare îndreptate asupra ta, atunci curajul dispare subit, iar inima care tocmai era așa de tare, începe să tremure.

Am bătut la diferite uși ca să cer un scaun - bani ca să cumpăr unul, nu aveam -, dar peste tot am fost refuzat. În sfârșit, o femeie săracă s-a îndurat de mine și mi-a îndeplinit rugămintea. M-am dus în mijlocul pieței, într-un loc unde se juca un număr de copii și treceau mulți oameni. Apoi am urcat pe „scaunul meu de predică” și am început să vorbesc.

Curând adunasem în jurul meu un cerc de ascultători. Copiii au încetat să se mai joace și s-au așezat în jurul meu și chiar mulți trecători s-au oprit. Deoarece semănam așa de puțin cu un predicator, puteam să fiu considerat ca vânzător al vreunui leac oarecare sau cine știe ce altceva. În orice caz, au catadicsit să mă asculte. Dar când am început să vorbesc despre păcatul necumpătării, pentru că am observat mulți cărora viciul beției le stătea scris pe față, am auzit din toate părțile: șuierături, fluierături și râsete. Unii se distrau pe seama jachetei mele „antedeluviene” și apoi au plecat de acolo înjurând sau râzând. În realitate, începutul era puțin încurajator.

Încă nu vorbisem mult timp, când la o anumită distanță am văzut un om beat, clătinându-se pe drum, urmat de o grămadă de copii hăulind tare. El se întorcea repetat și îi amenința cu pumnul, dar răspunsul nu era decât un răs și un strigăt cu atât mai tare. Deodată, curiozitatea sa a fost provocată de cercul celor care stăteau în jurul meu și astfel s-a îndreptat spre mine.

Acum se topea complet și puținul curaj care îmi mai rămăsese. Nici eu nu credeam altfel, decât că în minutul următor va trebui să cobor de pe scaunul meu. Dar, de fapt, abia observasem câțiva dintre ascultătorii mei statura care se apropia împleticindu-se, când au strigat tare, râzând:

„Hei! Vine Karl Braun! El este unul din societatea de temperanță; și un evlavios este, de asemenea! Ura, Karl!”

Copiii au consimțit, hăulind. Strigătele generale de „Ura!” m-au făcut să amuțesc pentru o clipă. Dar când omul beat s-a așezat lângă ceilalți, fără să facă gălăgie, mi-am luat inima în dinți și am continuat cuvântarea.

Acum veneau tot mai mulți și mai mulți oameni încoace și deodată, strigătul „Mincinosule!” a ajuns la urechea mea. Cum am aflat după aceea, cel care strigase era un birtaș. Exemplul a găsit imitație și în curând răsuna din toate părțile: „Țineți gura!” - „Guralivule!” - „Tu chiar ești nebun!” și multe asemenea. În același timp îmi zburau pe lângă urechi noroi și pietre.

În clipa aceasta, omul beat și-a croit un drum prin mulțime și s-a apropiat de mine cu brațul ridicat. Toți l-au privit râzând și mulți păreau că se bucură deja de spectacolul care, după părerea lor, va urma acum. Și eu însumi, trebuie să recunosc, eram pregătit pentru ce este mai rău. Mi s-a oprit vorba în gât. Dar ce s-a întâmplat? Cu o mișcare bruscă, Karl mi-a luat mâna, a strâns-o cordial și a strigat:

„Dă-i înainte, băiete! Karl Braun vrea să-l vadă pe cel care îndrăznește să te atingă.”

Eram extrem de surprins și ascultătorii mei precis nu erau mai puțin surprinși. Pentru că, după cum am auzit mai târziu, Karl, a cărui față roșie, buhăită, purta urmele clare ale modului său de viață, era spaima vecinilor și cel mai rău bătăuș în lung și-n lat. De aceea, cuvintele sale au făcut impresie, iar eu am putut să-mi duc cuvântarea netulburat până la capăt.

Cum am amintit deja, am vorbit în principal despre viciul băutului, avându-i în vedere pe ascultătorii mei, dintre care mulți, evident, erau prieteni cu sticla de rachiu. La sfârșit i-am rugat pe toți să-mi promită că vor face o încercare, cu ajutorul lui Dumnezeu, să nu mai bea. Spre uimirea mea, da, pot într-adevăr să spun, spre dezamăgirea mea, nimeni nu s-a conformat totuși solicitării mele, în afară de Karl Braun. Toți râdeau și nici eu însumi nu credeam altfel, decât că omul beat vrea să-și bată joc de mine. De aceea i-am propus, mai bine să mai aștepte cu promisiunea sa, decât să facă un legământ pe care tot nu-l va ține.

„Nu”, mi-a răspuns el la aceasta, „*acum* și nu mai târziu vreau să fac promisiunea. Vino și dă-mi mâna!” Și în râsetele tari ale celor care stăteau în jur și-a îndeplinit intenția.

Apoi am coborât de pe scaun și l-am dus înapoi în casa de unde îl împrumutasem. Când am ieșit, omul stătea în fața ușii. Nu voia să mă părăsească și m-a rugat să aibă voie să mă însoțească. Cine era mai bucuros decât mine? Va face Domnul într-adevăr mare harul Său pentru acest păcătos atât de decăzut? La El, într-adevăr, niciun lucru nu este cu neputință. Acum umblam împreună pe străzi, spre locuința lui Karl. El își exprimase dorința să vorbesc și cu soția sa. Și, o, cât de recunoscător am fost mai târziu și încă mai sunt și astăzi, că nu i-am refuzat rugămintea!

Am intrat în locuința lui Braun. M-am speriat, pentru că niciodată în viața mea nu văzusem un domiciliu așa de sărăcăcios și de neîngrijit. Lipsa chiar și mobila cea mai necesară. Nu exista nici măcar un scaun. Câteva secunde am stat acolo fără grai și mă uitam în jur prin odaie, apoi m-am adunat și i-am povestit femeii palide, învelită în zdrențe, care la intrarea noastră a început să tremure de teamă, care era motivul vizitei mele și ce îmi promisese soțul ei.

„Nu-i așa, Karl?” m-am întors apoi spre acesta, în timp ce mă uitam ferm în ochii săi, „sper că îți vei ține promisiunea.”

„O voi ține”, a strigat el. „Am hotărât că *vreau* s-o fac cu ajutorul lui Dumnezeu.”

Spre rușinea mea trebuie să mărturisesc, că aveam puțină încredere în întoarcerea lui Karl. Cuvintele: „cu ajutorul lui Dumnezeu” mi se păreau așa de stranii dintr-o asemenea gură, încât nu știam ce să cred despre ele. Este ciudat cât de puțină încredere avem noi, bieții oameni, când este vorba despre atotputernicia și harul lui Dumnezeu. Întâi Îl rugăm insistent pe Dumnezeu, despre care știm bine că poate să sfârâme inimile cele mai dure, să-l convertească pe un om, iar apoi, când Dumnezeu ne ascultă rugămintea și acționează asupra inimii dure, întrebăm, ridicând din umeri: „*Oare să fie chiar adevărat?*” Cât de puțin sunt inimile noastre slabe în stare să înțeleagă harul și dragostea lui Dumnezeu!

Povestea lui Karl Braun, pe care o auzeam în ceasul acela, era o poveste cum se întâlnesc cu miile, dar care totuși îl poate zgudui pe cineva până în străfunduri. În tinerețea sa a fost un muncitor harnic, capabil, și pe lângă aceasta, un om plăcut, chiar dacă puțin ușuratic, mai târziu intrase

într-un anturaj rău, ajunsese să bea și să facă datorii și decăzuse tot mai adânc și mai adânc. În cele din urmă băuse tot, bani și mobilă; și în felul acesta adusese nenorocire și mahnire de nespus peste sărmana sa familie.

În sfârșit, mi-am luat rămas-bun cu promisiunea că mă întorc în ziua următoare. Aceasta am și făcut-o și l-am găsit pe Karl sârguincios la lucru. Era treaz de tot și încă era sub impresia promisiunii făcute în ziua anterioară. M-a asigurat iarăși că o va ține cu ajutorul lui Dumnezeu. Acum începeam să am puțină speranță și cu aceasta consideram că a venit clipa să-l fac atent, numai și numai de unde putea să-i vină puterea pentru îndeplinirea promisiunii sale. I-am spus că nu avea voie să aibă încredere în propria sa putere, deoarece intenția omenească și voința omenească semănau cu un băț de trestie, care străpunge mâna celui care se sprijină pe el. Apoi l-am îndrumat la Domnul Isus ca la singurul ajutor adevărat, singurul toiag pe care se poate sprijini și în care se poate avea încredere. Toți oamenii sunt vrednici de osândă înaintea lui Dumnezeu și nimeni nu și-ar putea câștiga cerul. Dacă totuși Dumnezeu îl primește pe om și-l pregătește pentru sfânta Sa prezență, atunci aceasta se întâmplă numai pe baza unui *har divin nemeritat*. După aceea i-am explicat căile harului lui Dumnezeu cu omul și i-am povestit despre Isus, cum a venit El în lumea aceasta și a trecut prin ea vindecând, făcând minuni și predicând și cum apoi, în sfârșit, Și-a dat viața pentru păcătoși pe crucea de pe Golgota, ca Miel de jertfă sfânt.

Karl mă asculta cu atenție încordată și era impresionant să vezi cum din acești ochi, care n-au mai putut să plângă de mulți ani, țâșneau lacrimi fierbinți. Cât de nesfârșit de mare este totuși harul lui Dumnezeu! El poate să înmoaie chiar și o inimă împietrită de tot.

Trecuse un an. Atunci am venit din nou în orașul în care ținusem prima mea predică. Mă gândisem de multe ori la Karl și mă întrebam ce s-o fi putut alege de el. Sentimentele mele în privința sa oscilau între teamă și speranță. Cu prima ocazie l-am vizitat, dar nu l-am mai găsit în vechea sa locuință. Dar am putut să aflu fără mare osteneală unde se mutase. Locuia într-un alt cartier și într-o casă mai bună. Curând stăteam în fața ușii sale. Mi-a deschis o femeie. Ea m-a privit o clipă, ca să se convingă de persoana mea, apoi a scos un strigăt de bucurie, mi-a luat mâna și a strigat: „Dumnezeu să vă binecuvânteze! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Câtă recunoștință vă datorăm! Vă rog, intrați!”

O clipă n-am fost în stare să scot niciun cuvânt. Oare puteam să-mi cred ochilor? Femeia aceasta, iradiind de fericire, îmbrăcată curat, era femeia zdrențăroasă, tremurândă, de altădată? Acești copii sănătoși, buclăți, erau creaturile jalnice de atunci? Ce transformare minunată avusese loc aici! Urmând invitația prietenoasă, am intrat, am luat loc pe scaunul care mi s-a oferit și acum lăsam să mi se povestească amănunțit de către femeie (Karl tocmai ieșise) evenimentele anului care trecuse. Braun își ținuse promisiunea. Într-adevăr, la început veniseră lupte groaznice. Câteodată fusese aproape de disperare și odată a fost în mare primejdie să cadă în vechiul său păcat. Atunci a făcut singurul lucru care îi putea aduce salvarea. El s-a adresat Celui care ajută, la care nu apelezi niciodată zadarnic și care poate să rupă chiar și lanțurile de fier ale lui satan. Înaintea Lui și-a vărsat inima, Lui I-a mărturisit toată vina sa, toate păcatele sale și toată neputința sa. Către El a strigat după ajutor și îndurare. Aceasta l-a ajutat. În ceasul acesta a devenit convins că Isus purtase pe cruce multe sale păcate și că sângele Mielului făcuse ispășire și pentru el. De atunci înainte, viața sa devenise o viață de rugăciune și de părtășie cu Hristos și cu această putere a reușit să biruiască pofta după băutura îngrozitoare și să-și țină promisiunea.

După ce s-a rezolvat astfel problema principală, și în celelalte lucruri a fost altfel. A rupt complet relația cu foștii săi camarazi. Batjocura lor nu l-a mâhnit, dimpotrivă, îi compătinea. El rămânea harnic la munca sa și Dumnezeu binecuvânta ceea ce făcea. Prin harul Său, familia se găsea acum în circumstanțele favorabile în care am găsit-o.

„Astăzi suntem oamenii cei mai fericiți din lume”, și-a încheiat femeia relatarea. „Dumnezeu a făcut aceasta și eu Îl rog neîncetat, ca El să-l păstreze pe soțul meu în apropierea Sa. O, a fost o zi binecuvântată când ați venit prima dată la noi” - spunând aceasta, îi curgeau lacrimile pe obraji -, „și vreau să vă rog să nu obosiți în munca dumneavoastră și să spuneți tuturor bărbaților și femeilor ce ne-ați spus nouă.”

Am fost profund mișcat de această povestire. Ea era totodată o mare încurajare pentru drumul meu mai departe. Curând a venit și Karl acasă. Înfațișarea sa era așa de schimbată, încât abia l-am recunoscut. El era, ca și femeia, îmbrăcat decent și curățel, arăta sănătos și puternic, dar înainte de toate, fericit și mulțumit. M-a salutat cu multă cordialitate. Am avut după aceea o discuție foarte plăcută, în decursul căreia m-a rugat ca în seara următoare să propovăduiesc Evanghelia într-o sală mică a orașului. Aceasta s-a și întâmplat și adunarea a fost binecuvântată din belșug.

Iarăși mai trecuseră câțiva ani, când am decis să vizitez încă o dată orașul unde făcusem frumoasa și încurajatoarea experiență, povestită mai sus. I-am comunicat intenția mea prin scrisoare prietenului meu, Braun, atât ziua, cât și ora sosirii mele. Am fost întâmpinat de el deja la gară. Arăta așa de chipșos încât abia am îndrăznit să-l las, la rugămintea sa, să-mi ducă valijoara. Observându-mi privirea uimită, a spus râzând:

„Da, da, poate că abia ne vei recunoaște. Faptul că în exterior am progresat așa de bine, și tu ai fost, prin harul lui Dumnezeu, un mijloc pentru acesta.”

Apoi m-a condus în oraș, și anume exact în piața unde avusesem atunci prima și atât de importanta întâlnire cu el. Într-o parte se înălța o casă nouă, cu o prăvălie mare, frumoasă, iar deasupra vitrinei se putea citi cu litere aurii, pe o firmă imensă:

Karl Braun, cizmar pentru bărbați.

Mereu trebuia să-mi exprim din nou uimirea.

Trecând prin prăvălie, am urcat treptele și am intrat într-o cameră de zi frumos mobilată, unde doamna Braun, care corespundea înfațișării exterioare a soțului ei, mi-a urat cordial bun venit.

Zilele următoare ne-au adus ceasuri frumoase de întrunire pașnică și fericită, și spre bucuria mea am putut să observ că prietenii așa de scumpi mie „progresaseră” nu numai în exterior, ci și lăuntric. Da, Domnul făcuse lucruri mari pentru ei prin puterea Evangheliei Sale. El să fie laudat în veci pentru harul Său!